

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25788/2024
19.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 338/22 од 26.06.2024. године, у седници одржаној 19.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 338/22 од 26.06.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 338/22 од 26.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду Прр1 511/21 од 14.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужили на име накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року исплати 18.222,00 динара са законском затезном каматом од 30.06.2013. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженој на име трошкова парничног поступка исплати 37.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 338/22 од 26.06.2024. године, одбијена је жалба тужиље и првостепена пресуда је потврђена у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка из става другог првостепене пресуде и обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 28.500,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон). Правноснажном пресудом одлучено је о накнади имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Београду Ст 59/2010 (стечајни поступак над стечајним дужником „Југобанка“ АД Београд према којем тужила има признато, а ненамирено потраживање из радног односа), тако што је тужбени захтев одбијен. Код утврђеног да тужили на име признатог потраживања у стечајном поступку и поред спроведене четири деобе стечајне масе није ништа исплаћено јер стечајном дужнику није доставила инструкције за плаћање и текући рачун, то се у конкретном случају не ради о штети насталој због дугог трајања поступка коју би држава била дужна да надокнади сходно члану 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року. О праву тужиле судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом као у овој правној ствари, као и са Закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, допуњен на седници Грађанског одељења од 27.09.2019. године, да Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа које су без њихове кривице остале неизвршене и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. Указивање у ревизији на другачије одлуке којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер одлука о основаности захтева у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Поред тога, битне повреде одредаба парничног поступка нису дозвољен разлог за изјављивање посебне ревизије.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 06.11.2021. године, вредност предмета спора 7.433,40 динара. У поднеску од 14.06.2022. године, тужила је преиначила тужбу повећањем тужбеног захтева на износ од 18.222,00 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**